

BLAKE CROUCH

Σκοτεινή Ύλη

Μετάφραση:
Δημήτρης Αλεξίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Το έργο είναι προϊόν μυθολασίας. Ονόματα, χαρακτήρες, τοποθεσίες και περιστατικά είτε είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα, είτε χρησιμοποιούνται με μυθιστορηματικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα, εν ζωή ή μη, περιστατικά ή συγκεκριμένες τοποθεσίες είναι εντελώς συμπτωματική.

*Σε όποιον έχει ποτέ αναρωτηθεί πώς θα ήταν η ζωή του,
αν είχε ακολουθήσει άλλο δρόμο.*

Αυτό που θα μπορούσε να είναι, κι αυτό που υπήρξε
Όποια άκρια κι αν δείξεις, είναι πάντα το παρόν
Πατημασιές αντηχούν στη μνήμη
Στο πέρασμα που ποτέ δεν διαβήκαμε
Προς την πόρτα που δεν ανοίξαμε ποτέ.
Τ. Σ. Έλιοτ, «Burnt Norton»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Λατρεύω τα βράδια της Πέμπτης. Έχουν μια αίσθηση ότι βρίσκονται πέρα από τον χρόνο. Είναι η παράδοσή μας: οι τρεις μας, μόνοι μας, μια οικογενειακή νύχτα.

Ο γιος μου ο Τσάρλι κάθεται στο τραπέζι και ζωγραφίζει σε ένα μπλοκ ζωγραφικής. Είναι σχεδόν δεκαπέντε. Ψήλωσε πέντε εκατοστά το καλοκαίρι και με έχει φτάσει πια στο ύψος.

Γυρίζω το κεφάλι από το κρεμμύδι που ψιλοκόβω και τον ρωτάω: «Μπορώ να δω;»

Κρατάει ψηλά το μπλοκ και μου δείχνει μια οροσειρά που μοιάζει σαν να βρίσκεται σε κάποιον άλλον πλανήτη.

«Μου αρέσει», του λέω. «Μόνος σου το σκέφτηκες;»

«Εργασία για το μάθημα είναι. Για αύριο».

«Τότε τελείωνε, κύριε της τελευταίας στιγμής».

Στέκομαι ευτυχισμένος και ελαφρά ζαλισμένος από το ποτό στην κουζίνα μου, χωρίς να γνωρίζω ότι απόψε τελειώνουν όλα. Όλα όσα γνωρίζω και όλα όσα αγαπώ.

Κανείς δεν σου λέει πότε θα αλλάξουν όλα, πότε θα σου τα πάρουν. Κανένας συναγεμμός ότι κάτι πλησιάζει, καμία ένδειξη ότι βρίσκεσαι στην άκρη του γκρεμού. Ίσως αυτό είναι που κάνει μια τραγωδία να δείχνει τραγική. Όχι μόνο αυτό που συμβαίνει, αλλά το πώς συμβαίνει: μια γροθιά που σε χτυπάει από το πουθενά, όταν δεν την περιμένεις. Χωρίς να προλάβεις να καλυφθείς ή να προετοιμαστείς.

Τα φώτα λαμπυρίζουν στην επιφάνεια του κρασιού μου και το κρεμμύδι αρχίζει να καίει τα μάτια μου. Ο Θελόνιους Μονκ στριφογυρίζει στο παλιό πικάπ στο μέσα δωμάτιο. Υπάρχει ένας πλούτος στην αναλογική εγγραφή που ποτέ δεν μπορώ να χορτάσω, ιδίως αυτές τις γρατζουνιές από σκόνη στα κενά αυλάκια ανάμεσα στα τραγούδια. Το δωμάτιο είναι γεμάτο με σωρούς από σπάνιους δίσκους βινυλίου και όλο υπόσχομαι στον εαυτό μου να στρωθώ και να τους τακτοποιήσω κάποια μέρα.

Η γυναίκα μου, η Ντανιέλα, κάθεται στον πάγκο στη μέση της κουζίνας, στριφογυρίζοντας το κρασί μέσα στο ποτήρι της με το ένα χέρι και κρατώντας το τηλέφωνό της στο άλλο. Καταλαβαίνει ότι τη χαζεύω και χαμογελάει πλατιά χωρίς να σηκώσει το πρόσωπο από την οθόνη.

«Ξέρω», λέει. «Παραβιάζω τον ιερό κανόνα της οικογενειακής νύχτας».

«Και τι είναι αυτό το τόσο σημαντικό;» ρωτάω.

Σηκώνει τα σκούρα, σπανιόλικα μάτια της στα δικά μου. «Τίποτα».

Πηγαίνω δίπλα της, παίρνω απαλά το τηλέφωνο από το χέρι της και το ακουμπάω στον πάγκο.

«Μπορείς να βάλεις τα ζυμαρικά», της λέω.

«Προτιμώ να βλέπω εσένα να μαγειρεύεις».

«Ναι;» Σκύβω κοντά της. «Σε ανάβει, ε;»

«Όχι, αλλά είναι πιο ευχάριστο να κάθεσαι να πίνεις και να μην κάνεις τίποτα».

Η ανάσα της έχει γλυκάνει από το κρασί και το χαμόγελό της είναι αυτό που λέμε δομικά άψογο. Με σφάζει κάθε φορά που το κοιτάζω.

Γυαλίζω το ποτήρι μου. «Θα έπρεπε να ανοίγουμε ένα μπουκάλι κρασί πιο συχνά, ε;»

«Θα ήταν χαζό να μην το κάναμε».

Καθώς αφαιρώ τον φελλό από ένα καινούριο μπουκάλι, σηκώνει το τηλέφωνό της και μου δείχνει την οθόνη.

«Διάβαξα την κριτική του *Chicago Magazine* για την έκθεση της Μάρσα Άλτμαν».

«Ήταν καλοί μαζί της;»

«Ναι. Ήταν σχεδόν ένα αποθεωτικό γράμμα αγάπης».

«Μπράβο της κοπέλας».

«Πάντα πίστευα...» Αφήνει τη φράση να σβήσει μόνη της, αλλά ξέρω τι θα έλεγε. Δεκαπέντε χρόνια πριν, λίγο πριν γνωριστούμε, η Ντανιέλα έκανε τα πρώτα της βήματα στον καλλιτεχνικό κόσμο του Σικάγου. Είχε ένα στούντιο στο Μπάκταουν, έδειχνε τη δουλειά της σε καμιά δεκαριά γκαλερί και είχε μόλις ολοκληρώσει την πρώτη ατομική της έκθεση στη Νέα Υόρκη. Μετά, ήρθε η ζωή. Εγώ δηλαδή. Ο Τσάρλι. Και μια πάλη με μια άσχημη επιλογήια κατάθλιψη.

Εκτροχιασμός.

Τώρα κάνει ιδιαίτερα μαθήματα καλλιτεχνικών σε μαθητές γυμνασίου.

«Δεν είναι ότι δεν είμαι χαρούμενη γι' αυτήν. Το ξέρω ότι είναι καταπληκτική, το αξίζει».

«Αν σε κάνει να αισθάνεσαι καλύτερα, να σου πω ότι ο Ράιαν Χόλντερ μόλις κέρδισε το βραβείο Πάβια».

«Τι είναι αυτό;»

«Ένα διεπιστημονικό βραβείο που απονέμεται για τα επιτεύγματα ζωής στις φυσικές επιστήμες. Ο Ράιαν το κέρδισε για το έργο του στη νευρολογία».

«Είναι σημαντικό αυτό;»

«Πολύ. Διακρίσεις, έπαινοι. Ανοίγει η πρόσβαση σε χρηματοδοτήσεις εκατομμυρίων».

«Καλύτερες γκόμενες βοηθοί καθηγητή επίσης υποθέτω;»

«Προφανώς αυτό είναι και το αληθινό βραβείο. Με κάλεσε απόψε σε έναν ανεπίσημο μικρό εορτασμό, αλλά αρνήθηκα».

«Γιατί;»

«Επειδή απόψε είναι η δική μας νύχτα».

«Έπρεπε να πας».

«Δεν θα το προτιμούσα».

Η Ντανιέλα σηκώνει το άδειο ποτήρι της. «Επομένως μου λες ότι και οι δύο έχουμε σοβαρό λόγο για να πιούμε απόψε».

Τη φιλώ και γεμίζω γενναιόδωρα το ποτήρι της από το καινούριο μπουκάλι.

«Θα μπορούσες να έχεις κερδίσει εσύ αυτό το βραβείο».

«Θα μπορούσες εσύ να κυριαρχείς στην καλλιτεχνική σκηνή της πόλης».

«Αλλά καταφέραμε αυτό». Δείχνει αόριστα προς τη στέγη του τούβλινου σπιτιού μας. Το αγόρασα πριν γνωρίσω την Ντανιέλα με τα χρήματα μιας κληρονομιάς. «Και καταφέραμε κι αυτό», προσθέτει δείχνοντας τον Τσάρλι, που σχεδιάζει με μια αφοσιωμένη ένταση που μου θυμίζει την ίδια όταν είναι απορροφημένη στη ζωγραφική της.

Είναι περίεργο να είσαι γονιός εφήβου. Είναι τελείως διαφορετικό να μεγαλώνεις ένα μικρό παιδί από ένα άτομο στα πρόθυρα της ενηλικίωσης, που ψάχνει να βρει τη σοφία σ' εσένα. Νιώθω ότι μπορώ να προσφέρω πολύ λίγη. Υπάρχουν πατεράδες που βλέπουν τον κόσμο με μια σιγουριά, με καθαρότητα και αυτοπεποίθηση, που γνωρίζουν ακριβώς τα σωστά πράγματα να πουν στους γιους και τις κόρες τους. Δεν είμαι ένας από αυτούς. Όσο μεγαλώνω τόσο λιγότερα καταλαβαίνω. Αγαπώ τον γιο μου. Είναι τα πάντα για μένα. Όμως, δεν μπορώ να αποφύγω την αίσθηση ότι τον απογοητεύω. Τον στέλνω γυμνό στους λύκους με μόνο όπλο την αγκιστρωμένη μου αβέβαιη προοπτική της ζωής.

Πηγαίνω στο ντουλάπι δίπλα από τον νεροχύτη και ψάχνω για ένα κουτί φετουτσίνι.

Η Ντανιέλα γυρίζει στον Τσάρλι. «Ο πατέρας σου θα μπορούσε να έχει κερδίσει το Νόμπελ», του λέει.

Γελάω. «Αυτό είναι μάλλον υπερβολή».

«Μη σε ξεγελάει, Τσάρλι. Είναι ιδιοφυΐα».

«Είσαι πολύ γλυκιά», της λέω. «Και επίσης λίγο μεθυσμένη».

«Είναι αλήθεια και το ξέρεις. Η επιστήμη δεν έχει εξελιχθεί από εσένα όσο θα μπορούσε, γιατί αγαπάς την οικογένειά σου».

Χαμογελώ. Όταν η Ντανιέλα πίνει, τρία πράγματα συμβαίνουν: αρχίζει να της βγαίνει η προφορά της καταγωγής της, γίνεται επιθετικά ευγενική και τείνει στην υπερβολή.

«Ένα βράδυ, ο πατέρας σου μου είπε –μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό– ότι η σωστή επιστημονική έρευνα σου ρουφάει τη ζωή. Είπε...» Για μια στιγμή εκπλήσσομαι που τη βλέπω να τη συνεπαίρνει το συναίσθημα. Τα μάτια της θολώνουν και τινάζει το κεφάλι της όπως κάνει πάντα όταν είναι έτοιμη να κλάψει. Το τελευταίο δευτερόλεπτο, όμως, το ξεπερνάει. «Μου είπε: “Ντανιέλα, στο νεκροκρέβατό μου προτιμώ να έχω τη δική σου ανάμνηση από αυτήν ενός κρύου, αποστειρωμένου εργαστηρίου”».

Κοιτάζω τον Τσάρλι να γουρλώνει τα μάτια καθώς ζωγραφίζει. Σίγουρα ντρέπεται με αυτή την επίδειξη γονικού μελοδράματος. Μένω να κοιτάζω μέσα στο ντουλάπι μέχρι ο πόνος στον λαιμό μου να περάσει. Πιάνω τα ζυμαρικά και κλείνω την πόρτα του ντουλαπιού.

Η Ντανιέλα πίνει το κρασί της.

Ο Τσάρλι ζωγραφίζει.

Η στιγμή περνάει.

«Πού γίνεται το πάρτι του Ράιαν;» ρωτάει η Ντανιέλα.

«Στο Βίλατζ Ταπ».

«Αυτό είναι το μπαρ σου, Τζέισον».

«Ε και;»

Έρχεται και παίρνει τα ζυμαρικά από τα χέρια μου.

«Πήγαινε να πεις ένα ποτό με τον παλιό σου φίλο από το κολέγιο. Πες του πως είσαι περήφανος γι' αυτόν. Κράτα το κεφάλι ψηλά. Δώσε του συγχαρητήρια κι από εμένα».

«Δεν θα του δώσω συγχαρητήρια από εσένα».

«Γιατί;»

«Σε γουστάρει».

«Σταμάτα!»

«Αλήθεια είναι. Από παλιά. Από τότε που ήμαστε συγκάτοικοι. Θυμάσαι το τελευταίο χριστουγεννιάτικο πάρτι;

Προσπαθούσε να σε παρασύρει συνεχώς να σταθείς κάτω από το γκι μαζί του».

«Το δείπνο θα σε περιμένει στο τραπέζι όταν γυρίσεις», λέει γελώντας.

«Που σημαίνει ότι πρέπει να είμαι πίσω σε...»

«Σαράντα πέντε λεπτά».

«Τι θα έκανα χωρίς εσένα;»

Με φιλάει.

«Ας μην το σκεφτόμαστε καν».

Παίρνω τα κλειδιά και το πορτοφόλι μου από το κεραμικό πιάτο δίπλα στον φούρνο μικροκυμάτων, μπαίνω στην τραπεζαρία χαζεύοντας για λίγο τον πολυέλαιο πάνω από το τραπέζι. Δώρο της Ντανιέλα για τη δέκατη επέτειο του γάμου μας. Το καλύτερο δώρο που μου έκαναν ποτέ.

Καθώς φτάνω στην πόρτα η Ντανιέλα φωνάζει: «Φέρε παγωτό γυρίζοντας».

«Μέντα με τσιπς σοκολάτας!» συμπληρώνει ο Τσάρλι.

Σηκώνω το χέρι με τον αντίχειρα ψηλά. Δεν κοιτάζω πίσω. Ούτε χαιρετώ. Η στιγμή αυτή περνάει απαρατήρητη. Η στιγμή που τελειώνουν όλα όσα ξέρω και όσα αγαπώ.

Μένω στην πλατεία Λόγκαν εδώ και είκοσι χρόνια και δεν υπάρχει καλύτερη εποχή από την πρώτη εβδομάδα του Οκτώβρη. Μου φέρνει πάντα στον νου αυτό που είπε ο Φράνσις Σκοτ Φιτζέραλντ: *Η ζωή ξαναρχίζει απ' την αρχή στο πρώτο τσουχτερό κύο του φθινοπώρου.*

Το βράδυ είναι ψυχρό και ο ουρανός αρκετά καθαρός ώστε να φαίνονται λίγα αστέρια. Τα μπαρ είναι πιο θορυβώδη από άλλες φορές, γεμάτα από απογοητευμένους οπαδούς των Καμπς.

Σταματώ στο πεζοδρόμιο, στη λάμψη μιας φωτεινής επιγραφής που αναβοσβήνει τις λέξεις Βίλατζ Ταπ και κοιτάζω μέσα από την ανοιχτή πόρτα προς το αιώνιο γωνιακό μπαρ που θα βρεις σε κάθε γειτονιά του Σικάγου που σέβεται τον

εαυτό της. Αυτό εδώ είναι η δική μου τοπική ποτίστρα. Είναι το πιο κοντινό στο σπίτι μου, μόλις λίγα τετράγωνα μακριά.

Προσπερνάω την αχλή από μπλε νέον φως στη βιτρίνα και μπαίνω μέσα.

Ο Ματ, ο ιδιοκτήτης και μπάρμαν, μου κάνει νεύμα χαιρετισμού καθώς πλησιάζω τον πάγκο μέσα στο πλήθος που περιτριγυρίζει τον Ράιαν Χόλντερ.

«Μιλούσα στην Ντανιέλα για σένα», λέω στον Ράιαν.

Χαμογελάει, προετοιμασμένος στην εντέλεια για τις δημόσιες διαλέξεις του, κομφός και μαυρισμένος μέσα στο μαύρο ζιβάνγκο του, με γένια περιποιημένα στην τρίχα.

«Διάολε, χαίρομαι τόσο που σε βλέπω. Με συγκίνησες που ήρθες. Γλυκιά μου;» Ακουμπάει τον γυμνό ώμο της νεαρής γυναίκας που κάθεται στο σκαμπό δίπλα του. «Θα σε πείραζε να αφήσεις τον παλιό, πολύ καλό μου φίλο να κλέψει το κάθισμά σου για λίγο;»

Η γυναίκα εγκαταλείπει τη θέση της και σκαρφαλώνω στο σκαμπό δίπλα στον Ράιαν. Φωνάζει κοντά τον μπάρμαν. «Θέλουμε να μας φροντίσεις με δύο ποτήρια από το πιο ακριβό υγρό στο μαγαζί».

«Ράιαν, δεν χρειάζεται».

Με πίνει από το μπράτσο. «Απόψε θα πούμε μόνο το καλύτερο».

«Έχω Μακάλαν εικοσιπεντάρι», λέει ο Ματ.

«Διπλά, φίλε μου. Δικά μου».

Όταν φεύγει ο μπάρμαν, ο Ράιαν με χτυπάει στο μπράτσο. Δυνατά. Δεν θα τον έκανες επιστήμονα με μια πρώτη ματιά. Έπαιζε λακρός τα χρόνια πριν αποφοιτήσει και έχει κρατήσει ακόμα αυτή την ευρύτερη φιγούρα και την ευκολία της κίνησης του αθλητή.

«Τι κάνουν ο Τσάρλι και η γλυκιά Ντανιέλα;»

«Είναι πολύ καλά».

«Έπρεπε να τη φέρεις μαζί. Έχω να τη δω από πέρσι τα Χριστούγεννα».

«Σου στέλνει τα συγχαρητήριά της».

«Έχεις μια υπέροχη γυναίκα, αλλά φαντάζομαι το ξέρεις».

«Και τι πιθανότητες υπάρχουν να αποκατασταθείς κι εσύ στο κοντινό μέλλον;»

«Ελάχιστες. Η εργένικη ζωή με τα τυχερά της φαίνεται να μου πάει καλύτερα. Είσαι ακόμα στο Κολέγιο Λέικμοντ;»

«Ναι».

«Καλό σχολείο. Ανώτερη εκπαίδευση στη φυσική, έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς».

«Διδάσκεις, λοιπόν...»

«Κβαντομηχανική. Κυρίως εισαγωγικές αρχές. Τίποτα υπερβολικά σέξι».

Ο Ματ επιστρέφει με τα ποτά μας και ο Ράιαν τα παίρνει από το χέρι του και μου προσφέρει το δικό μου.

«Αυτή η γιορτή, λοιπόν, σήμερα...;» λέω.

«Ένας αυτοσχέδιος εορτασμός που κανόνισαν κάποιοι από τους αποφοίτους μου. Δεν τους αρέσει τίποτα περισσότερο από το να με μεθάνε και να παριστάνουν την αυλή μου».

«Σπλνδαία χρονιά για σένα, Ράιαν. Θυμάμαι ακόμα τότε που σχεδόν απέτυχες στις διαφορικές εξισώσεις».

«Κι εσύ με ξελάσπωσες. Αρκετές φορές».

Για μια στιγμή, πίσω από το λούστρο και την αίσθηση αυτοπεποίθησης, βλέπω τον γκαφατζή και παιχνιδιάρη φοιτητή με τον οποίο μοιραζόμασταν κάποτε για ενάμιση χρόνο ένα άθλιο διαμέρισμα.

«Το βραβείο Πάβια ήταν για ποιο έργο σου;»

«Για την αναγνώριση του προμετωπιαίου φλοιού ως γεννήτορα της συνείδησης και επίγνωσης».

«Σωστά. Βέβαια, διάβασα την εργασία σου πάνω σ' αυτό».

«Και πώς τη βρήκες;»

«Εκθαμβωτική».

Φαίνεται πραγματικά κολακευμένος από τη φιλοφρόνηση.

«Για να είμαι ειλικρινής, Τζέισον, και δεν το κάνω από ψεύτικη ταπεινοφροσύνη, πάντα πίστευα ότι εσύ ήσουν αυτός που θα έγραφε τις πρωτοποριακές εργασίες».

«Αλήθεια;»

Με κοιτάζει πάνω από τον μαύρο σκελετό των γυαλιών του.

«Φυσικά. Είσαι πιο έξυπνος από εμένα. Όλοι το ήξεραν αυτό».

Πίνω το ουίσκι μου. Κάνω προσπάθεια να μη δείξω πόσο υπέροχο είναι.

«Μία ερώτηση μόνο», συνεχίζει. «Βλέπεις τον εαυτό σου περισσότερο σαν ερευνητή ή σαν δάσκαλο τώρα;»

«Εγώ...»

«Γιατί εγώ βλέπω τον εαυτό μου, πρώτα και πάνω απ' όλα, σαν κάποιον που αναζητά απαντήσεις σε θεμελιώδη ερωτήματα. Αν τώρα οι άνθρωποι που με περιτριγυρίζουν» –κάνει μια χειρονομία δείχνοντας τους μαθητές του που έχουν αρχίσει να μαζεύονται– «είναι αρκετά έξυπνοι ώστε να απορροφήσουν τη γνώση απλώς λόγω της εγγύτητας, πάει καλά. Αλλά η μετάδοση της γνώσης από μόνη της δεν με ενδιαφέρει. Το μόνο που μετράει είναι η επιστήμη. Η έρευνα».

Αισθάνομαι μια ένδειξη ενόχλησης ή θυμού στη φωνή του, που μεγαλώνει, σαν να προετοιμάζει τον εαυτό του για κάτι.

Προσπαθώ να το διασκεδάσω. «Είσαι θυμωμένος μαζί μου, Ράιαν; Σχεδόν ακούγεσαι σαν να σε έχω απογοητεύσει».

«Κοίτα. Έχω διδάξει στο MIT, στο Χάρβαρντ, στο Τζονς Χόπκινς, στα καλύτερα πανεπιστήμια του πλανήτη. Έχω γνωρίσει τα πιο έξυπνα καθίκια που υπάρχουν και η αλήθεια είναι, Τζέισον, ότι εσύ θα μπορούσες να αλλάξεις τον κόσμο αν είχες πάρει αυτόν τον δρόμο. Αντιθέτως εσύ αποφάσισες να διδάσκεις εισαγωγική φυσική σε μελλοντικούς γιατρούς και δικηγόρους ευρεσιτεχνιών».

«Δεν μπορούμε όλοι να είμαστε σούπερσταρ σαν εσένα, Ράιαν».

«Σίγουρα όχι αν παραιτηθείς».

Στραγγίζω το ουίσκι μου.

«Λοιπόν, χαίρομαι πολύ που πέρασα να σε δω». Κατεβαίνω από το σκαμπό μου.

«Μην κάνεις έτσι, Τζέισον. Σου είπα ένα κομπλιμέντο».

«Είμαι περήφανος για σένα, φίλε μου. Το εννοώ».

«Τζέισον!»

«Ευχαριστώ για το ποτό».

Είμαι ξανά έξω και βαδίζω αργά στο πεζοδρόμιο. Όσο πιο πολύ απομακρύνομαι από τον Ράιαν τόσο περισσότερο θυμώνω.

Χωρίς να ξέρω με ποιον.

Το πρόσωπό μου καίει. Γραμμές ιδρώτα στάζουν στους κροτάφους μου. Εντελώς απρόσεκτα πάω να διασχίσω τον δρόμο με κόκκινο το φανάρι των πεζών και με διαπερνάει ο ήχος των ελαστικών που σέρνονται στριγκλίζοντας πάνω στην ασφαλτο.

Γυρίζω ξαφνικά και κοιτάζω ένα κίτρινο ταξί που κατευθύνεται καταπάνω μου. Μέσα από το παρμπρίζ που με πλησιάζει, βλέπω πεντακάθαρα τον ταξιτζή: έναν άντρα με μουστάκι, με γουρλωμένα, πανικόβλητα μάτια να περιμένει τη σύγκρουση.

Και τότε, τα χέρια μου ακουμπάνε πάνω στο ζεστό κίτρινο μέταλλο του καπό και ο ταξιτζής μου ουρλιάζει από το παράθυρό του: «Βρε παλιομαλάκα, θα σε σκότωνα! Βγάλε το κεφάλι απ' τον κώλο σου και κοίτα πού πηγαίνεις!»

Κόρνες αρχίζουν να ακούγονται πίσω από το ταξί. Αποτραβιέμαι ξανά στο πεζοδρόμιο και μένω να βλέπω την κίνηση των αυτοκινήτων να ξεκινάει πάλι. Οι επιβάτες τριών διαφορετικών αυτοκινήτων είναι αρκετά ευγενικοί ώστε να κόψουν ταχύτητα περνώντας μπροστά μου και να μου δείξουν το μεσαίο τους δάχτυλο.

Το σουπερμάρκετ μυρίζει σαν τη χίπισσα κοπέλα που είχα πριν από την Ντανιέλα – ένα μείγμα φρέσκων προϊόντων, κόκκων καφέ και αρωματικών ελαίων. Η λαχτάρα μου με το ταξί μου

έχει κόψει τη φόρα και περιδιαβαίνω ανάμεσα στα ψυγεία σαν να κινούμαι σε μια πυκνή, ληθαργική ομίχλη.

Όταν ξαναβγαίνω έξω κάνει πιο πολύ κρύο, ένα ξεροβόρι φυσάει από τη λίμνη προμηνύοντας τον απάισιο χειμώνα που είναι κοντά.

Με την υφασμάτινη τσάντα μου γεμάτη με παγωτό παίρνω άλλο δρόμο για το σπίτι. Είναι έξι τετράγωνα παραπάνω, αλλά ό,τι χάνω σε συντομία το κερδίζω σε μοναχικότητα, που μου είναι απαραίτητη για να συνέλθω από τη συνάντησή μου με τον Ράιαν και το επεισόδιο με το ταξί.

Προσπερνάω ένα γιατί, έρημο μέσα στη νύχτα, και, λίγα τετράγωνα παρακάτω, τη σχολική αυλή του δημοτικού όπου πήγαινε ο γιος μου παλιότερα. Η μεταλλική τσουλήθρα γυαλίζει στο φως του δρόμου και οι κούνιες τρίζουν στο αεράκι που τις λικνίζει.

Αυτά τα φθινοπωρινά βράδια έχουν μια ενέργεια που αγγίζει κάτι πρωτόγονο μέσα μου. Κάτι από το μακρινό παρελθόν. Από τα παιδικά μου χρόνια στη δυτική Αϊόβα. Σκέφτομαι σχολικούς αγώνες ποδοσφαίρου και τους προβολείς του γηπέδου να φωτίζουν πάνω στους παίκτες. Μυρίζω ώριμα μήλα και την ξινή οσμή της μπίρας από υπαίθρια πανηγύρια στα καλαμποκοχώραφα. Αισθάνομαι τον άνεμο στο πρόσωπό μου, έτσι όπως κάθομαι στην καρότσα ενός παλιού αγροτικού που διασχίζει έναν επαρχιακό δρόμο μέσα στη νύχτα, βλέπω τη σκόνη να χρωματίζεται κόκκινη από το φως των πίσω φαναριών του οχήματος και ολοκληρη τη ζωή μου να ξεδιπλώνεται αργά μπροστά μου.

Αυτή είναι η ομορφιά της νιότης.

Υπάρχει μια ελαφρότητα που διαπερνά τα πάντα, γιατί καμία δεσμευτική απόφαση δεν έχει παρθεί ακόμα, κανένα μονοπάτι δεν έχει με ακρίβεια χαραχθεί και ο δρόμος που ανοίγεται μπροστά σου είναι γεμάτος με σαφείς, απεριόριστες δυνατότητες.

Μου αρέσει η ζωή μου, αλλά δεν έχω αισθανθεί αυτή την ελαφρότητα της ύπαρξης για χρόνια. Οι φθινοπωρινές νύχτες

σαν την αποψινή είναι το πιο κοντινό σ' αυτή την ελαφρότητα που θα μπορούσα τώρα να νιώσω.

Το κρύο έχει αρχίσει να καθαρίζει το μυαλό μου.

Θα είναι ωραία να βρεθώ σπíti ξανά. Σκέφτομαι να ανάψω το τζάκι. Ποτέ δεν είχαμε ανάψει φωτιά πριν από το Χαλογουίν, αλλά απόψε έχει τόσο πρόωρο κρύο που μετά από δύο χιλιόμετρα βάδισμα σε αυτόν τον αέρα, το μόνο που θέλω είναι να κάτσω μπροστά από τη φλόγα του μαζί με την Ντανιέλα, τον Τσάρλι και ένα ποτήρι κρασί.

Ο δρόμος περνάει κάτω από τον υπέργειο ηλεκτρικό σιδηρόδρομο. Περιπατάω κάτω από τα σκουριασμένα στηρίγματα της σιδηροτροχιάς. Για μένα, ο υπέργειος σιδηρόδρομος χαρακτηρίζει αυτή την πόλη ακόμα περισσότερο κι από τον αστικό της ορίζοντα. Είναι το πιο αγαπημένο μου μέρος περιπάτου για το σπíti, επειδή είναι το πιο σκοτεινό και το πιο ήσυχο. Αυτή τη στιγμή.

Δεν περνούν τρένα.

Δεν υπάρχουν φώτα αυτοκινήτων σε καμία κατεύθυνση.

Δεν ακούγεται θόρυβος από κανένα μαγαζί.

Κανένας άλλος ήχος παρά ο μακρινός απόηχος ενός τζετ που προσεγγίζει το αεροδρόμιο Ο'Χερ.

Όμως... κάτι πλησιάζει. Βήματα ακούγονται στο πεζοδρόμιο. Κοιτάζω πίσω. Μια σκιά τρέχει προς το μέρος μου, και η απόσταση μεταξύ μας μειώνεται πολύ πιο γρήγορα απ' όσο χρειάζομαι για να επεξεργαστώ τι συμβαίνει.

Το πρώτο που βλέπω είναι ένα πρόσωπο. Λευκό σαν φάιντασμα. Ψηλά, τοξωτά φρύδια που μοιάζουν τραβηγμένα. Κόκκινα, έντονα χείλη – πολύ λεπτά αλλά τέλεια σχηματισμένα. Και τρομακτικά μάτια: μεγάλα και κατάρμαυρα, χωρίς κόρη και ίριδα.

Το δεύτερο πράγμα που βλέπω είναι η κάννη ενός πιστολιού δέκα εκατοστά από τη μύτη μου.

Η φωνή ακούγεται χαμηλή, βραχνή πίσω από τη μάσκα της γκέισας. «Γύρνα απ' την άλλη».